

[Agerschou]

At kommunerne nu får ganske kort tid til at forberede sig på en helt ny administration, er dels socialministerens skyld, dels de borgerlige partiers plus Socialdemokratiets ansvar, fordi man ikke forholder sig til virkeligheden, når man indgår aftaler.

Taanquist (S):

Jeg vil godt begynde med at sige noget, som jeg glemte at sige i første omgang: Forslaget i dets helhed er ikke blottet for fornuft. Vi kan helt klart gå ind for det forslag, der stilles, om, at de offentlige arbejdsgiveres arbejdsgiverperiode skal udvides til 13 uger. Det har ikke så meget med resten af lovforslaget at gøre, men det støtter vi ubetinget.

Det er en underlig måde, socialministeren argumenterer på, at trække et fuldstændig umuligt forslag, som skulle medføre administrationsudgifter på 135 mio. kr., frem og sammenligne det med det, vi har i dag. Det var dog en mærkelig måde at argumentere på. Vi står over for to forskellige forslag, hvoraf det, Socialdemokratiet stiller, administrativt er det mindst besværlige. Så kan det være, at socialministeren ikke synes, det er så mange penge, det drejer sig om, men det er da også et principspørgsmål at pålægge kommunerne yderligere administration.

Socialministeren er overhovedet ikke gået ind på mit andet argument, om lønmodtagerens rettigheder. Det tæller også væsentligt for vores mening om dette lovforslag, og det er en væsentlig rettighed for lønmodtagerne at kunne få deres penge direkte fra arbejdsgiverne.

Hvis jeg kunne have fået en kort bemærkning efter hr. Jørgen Tved, ville jeg have sagt, at vi ønsker at leve op til trepartsaftalerne. Det er det, vi er her for. Men vi ønsker at gøre det på den administrativt nemmeste måde, og det synes jeg også at Fælles Kurs skulle være med til at gøre.

Og så måske lige den slutbemærkning, at når socialministeren siger, at nu skal hele sygedagpengeloven tages op til revision, får jeg kuldegysninger.

Aase Olesen (RV):

Jeg skylder socialministeren at medgive, at vi

burde have meddelt, at vi vil stemme for socialministerens ændringsforslag. Det står højt og tydeligt i betænkningen, og det vil alle partier gøre, så det er der vel ikke nogen der kan være i tvivl om, al den stund vi også taler om en ordning til 45 mio. kr.

Det er i øvrigt en ordning, dette med at trække de offentlige arbejdsgivere ud af systemet, vi kunne have lavet helt selvstændigt og for sig selv. Det har vi egentlig trængt til i mange år.

Jeg vil gerne takke hr. Agerschou for det indlæg, han havde om arbejdet i Folketingets Socialudvalg.

Jeg vil for det første gerne sige, at det ændringsforslag, ministeren har stillet, ikke vedrører det grundlæggende spørgsmål, hvilken model man skal vælge. Derfor er det et meget dårligt argument for, at denne sag kunne være kørt noget før.

Det andet er, at jeg som formand for Socialudvalget faktisk har sat mig for ikke at byde folketingsmedlemmer at tage stilling til papirer, hvis de ikke har haft dem dagen i forvejen. Det har jeg forsøgt at forklare ministeriet, og det agter jeg altså at holde. Der er ingen mening i at sætte sager på dagsordenen torsdag kl. 10.15, hvis papirerne først ligger her torsdag morgen. Der skal være helt specielle forhold, der gør sig gældende, før vi laver læsetime i Socialudvalget.

Det kan man så være forarget over og være vred over, men det er nu altså den måde, jeg agter at køre Socialudvalget på, og så kan man sætte mig af af den grund. Det er ikke rimelige forhold at byde folketingsmedlemmer, at de skal tage stilling til vigtige sager, til tocifrede millionbeløb, ud fra papirer, de ikke har set før i det øjeblik, hvor de skal tage stilling. Derfor er argumentationen om, at vi har fået et ændringsforslag den 10. februar 1988, helt hen i vejret, når det handler om det her.

I øvrigt kan jeg sige, at vi var indstillet på at afgive betænkning forud for Nordisk Råds uge. Det var regeringspartierne ikke, og derfor blev mødet, der var fastsat til fredagen inden, aflyst, og derfor har der først været møde efter Nordisk Råds uge. Men vi opnår jo i øvrigt det samme her med en dispensation i dag.